

Sicilia, Castelmola, Veduta

Csontváry útján

*A tenger zöld diszkosza zúg felém,
a strand, a playa kihív a vízre hullámaival,
melyek majd kezdetük káoszába visszatérnek
és csapásaik többé nem érnek partokat soha és sehol:
de hívnak, hogy én se mindig révekben álljak,
mindig adott időt és küszöbös teret figyelve,
hogy álmomból időre és térre ébredék-e másnap,
a kérdés félelmével, hogy nem a semmire?,
ahol végleg és tényleg megszabadulnak
a haláloktól és a jövők omegáitól az ifjú múltak.*

Láva-medál, Stromboli szigetéről

Egy lány emlékére

*Alakod, arcod, tagjaid hulláma,
vonásaid azúrja és szőkesége,
bordáid lélegzet-pálmája
s lehajló hátad világos kénéje:*

*élni, szeretni, nevetni, játszani hív, vezet,
mosolyod és komolyságod evangéliumát
üzened messzeségembe is, mint közeli augusztusát
az összes ősznek, a többi télnek, amit még megélek.*

*Fent a Kozmosz végtelen, kerengő koszorúja:
az éjszakákon két játszó testet előre gyászol,
alakjaink és arcaink az omegáig azonosulva,
mert nem változok már és te sem változol.*

*Deltája lettél minden helyemnek, utamnak, múltjaimnak,
ingaműve vagy egy bolyongó súlynak:
lengése már végleg két véglet között marad,
holtpontjából visszaleng a súly, esésével feléd mutat.*

Későn, ugyanott

Régi, kamaszkor-kezdeti nyár,
idén is itt úszol alá a Tiszán.
Kilbótok könnyű aktja
fűz-lagúnák alvó vizén.
Egy régi strandon mahajnali homok,
nádasok, mólók, Körös-torok,
álomra vont ladikpár körül forró kavics
és te is, ahogy egy ma megébredsz
akkori magunkra és azt a percet éled,
— évek és helyek nélkül is —
melynek jövőjét kívánod egyre,
de már csak múltja lesz az élet —
te is, velem,
örökre víz-gyűrűzötten
hullámszik itt a tested és a testem.

Balti hajnal

A Balti-tenger virradati ólom-érme
Hold-címerrel ragyog még északot és éjszakát,
de már hajók futnak ki hamvazó vizére,
fölhasítva alvó hullámok sátortáborát.

Horgonyok szakadnak föl sziklás mederből:
láncszemek szikrázva hoznak mélyvíz-cseppeket
s ahogy a csillagok kvarca kiég az égről,
fehér pezsgéssel élednek nyomdokvizek.

A tér még időtlen, de már egy másnap ez,
csak a horizont magánya mutatja még a tegnapot.
Az első sugarak vizekre-kivont pengéfénye megragyog,
ahogy fénye szemednek, amikor láttad a szerelmet,

ahogy csapása pengédre egy másik pengének —
Azóta álmok mélyén bolyong a társad
s ahogy hullám hullámtól hullámot elválaszt,
kint a jégazúr nyíltvizen, úgy tőle téged: tengerévek.

